

Chương 3

“**T**hầy... thầy sao vậy?” - Thần Nông lo lắng hỏi.

Thầy Bạch Dương khẽ lấy khăn lau đi nước mắt, gương mặt vẫn không rời khỏi chiếc cửa sổ. Ánh chiều tà hắt vào khiến không gian hiện lên sống động rõ nét.

“Đó là đứa học sinh thầy yêu quý và kỳ vọng nhất. Thế mà... thảm họa năm đó đúng là bi kịch.” - Thầy nói trong nghẹn ngào.

Không thể tưởng tượng được, thầy Bạch Dương - Một người được coi là rất mạnh mẽ, tự tin và kiên định nhất trong trường - Mà cũng có lúc rơi lệ.

“Chuyện này đã kết thúc rồi mà thầy. Hai năm trước đều ổn, tại sao giờ... “ - Bất ngờ một cơn mưa to kéo đến át đi câu nói của Thần Nông.

Thầy Bạch Dương vội bước đến đóng cửa sổ. Khẽ thở mạnh và quay sang Thần Nông nói: - “Thôi em mau về đi, trễ rồi.”

Anh nghe lời liền xách cặp quay đi, trong đầu không ngừng nghĩ: “Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây vậy?”

Từ xa đã thấy 7 đứa lớp đặc biệt đang đứng xì xầm bàn tán gì đó. Sư Tử vừa thấy anh liền la toáng lên: - “Thần Nông về kìa!”

Mọi con mắt đổ dồn về phía anh và từng đứa chạy lại gần. Câu đầu tiên anh nghe được là từ Nhân Mã: - “Thầy kêu cậu làm gì vậy?”

“Có phải về chuyện thảm họa không? Hay tiền bối bí ẩn gì đó?” - Song Tử hỏi liên tiếp khiến anh bực mình, thở dài mệt mỏi.

“Cái... cái gì? Song Ngư chính là cô gái treo cổ đó sao?” - Song Tử hét toáng lên làm cả bọn giật mình.

Ma Kết đưa tay đẩy gọng kính lên và nói: - “Tiền bối mà cậu nói là Song Ngư?”

Thiên Bình cũng tò mò hỏi: - “Vậy lúc đó tớ thấy cậu trên sân thượng là cũng có chị ta?”

“Chính là người gây ra thảm họa 4 năm trước?” - Xử Nữ ngập ngừng.

“Cậu đã nói chuyện với chị ta mà không hề hay biết gì sao?” - Su Tử lấp bắp hỏi.

“Sao chị ta chưa giết cậu?” - Câu nói của Nhân Mã đã khiến anh ăn một trận đòn no nê từ cả đám vì cái tật nói nhảm.

Thần Nông thờ dài, việc trả lời tất cả những thắc mắc trên thật đơn giản chỉ bằng một cái gật đầu của anh.

Kim Ngưu quay sang hỏi: - “Vậy lúc đó trên sân thượng, cậu chỉ tay về hướng đó, chính là...”

“Chị ta đã ngồi ở đó.” - Thần Nông đáp với vẻ lạnh lùng khiến cả bọn run lên từng hồi.

“Hay là sáng mai chúng ta cùng hỏi anh Bảo Bình về chuyện này.” - Xử Nữ đề nghị.

“Bộ cậu muốn cho anh ta chết hả?” - Thiên Bình tức giận, đứng bật dậy rồi nói tiếp: - “Không được, tớ phải chuyển trường ngay, không thể sống ở cái nơi kinh khủng này được. Tớ phải gặp thầy Bạch Dương.” - Dứt lời Thiên Bình mở cửa và chạy đi khiến mọi người bất ngờ.

Xử Nữ vội la lên: - “Thiên Bình? Thiên Bình?”

“Mấy bạn cứ ở đây để tụi này đuổi theo.” - Ma Kết vừa nói xong cả đám con trai chạy vụt ra khỏi cửa.

“Chúng ta chia nhau ra tìm đi.” - Song Tử lên tiếng đề nghị.

Trong khi đó Thiên Bình với vẻ mặt sợ hãi chạy đi tìm thầy Bạch Dương hoặc thầy cô nào khác cũng được. Trong đầu cô thầm cầu mong chưa ai về hết. Trời thì mưa lớn khiến cô phải nheo mắt lại tìm kiếm, tất cả học sinh ở trong trường ai cũng đang yên vị trong phòng ngủ và cũng vì mưa lớn nên không ai để ý đến bên ngoài. Hụt hẫng khi tới phòng giáo viên thì đóng cửa. Đang bối rối không biết làm sao thì vô tình nhớ lại trong trường ngoài thầy cô còn có những cô bảo mẫu bao gồm nhiều khâu dọn dẹp nấu ăn...

“Đúng rồi, cô quản lý.” - Thiên Bình chợt nhớ, định quay đầu lại đi tìm thì bỗng khựng lại, nhìn thấy dáng vóc của ai đó đang bước lên cầu thang hướng đến sân thượng. - “Ai thế nhỉ? - Cô tò mò liền bám theo bóng dáng của con người đó.

Tiếng sét đánh bất ngờ làm cô giật mình trượt chân. Nước mắt khề lăn dài trên gương mặt Thiên Bình, nhưng ý chí muốn thoát khỏi ngôi trường này khiến cô trở nên mạnh mẽ đứng dậy bước nhanh lên cầu thang. Vừa chạy đến cửa sân

thượng thì thấy mưa như trút nước, không thể thấy gì ngoài những hạt mưa nặng trĩu khẽ rơi xuống mặt cô.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, ... “ - Thiên Bình nghe thấy giọng ai đó cứ nói liên tục hai từ ấy. Hiếu kỳ, cô khẽ bước lại gần thì khụng lại ngay bàn tay người đó, Thiên Bình rùng mình, mặt cô hoảng hốt khi thấy trên tay người đó là một cây búa rất lớn.

Quá bất ngờ nên loạng choạng ngã phịch xuống đất khiến người kia quay lại, ánh sáng của sét đánh vội chạy xẹt qua mặt người đó, ánh sáng tỏa ra một vùng được một lúc rồi tối sầm như ban đầu khiến cô hét lên: - “Là... là... ?”

“Cậu tìm thấy chưa?” - Cả bọn gặp nhau ngay tại chỗ cũ. Nhưng tất cả đều lắc đầu.

“Hay là Thiên Bình đã về phòng rồi, chứ giờ này làm gì có ai chứ.” - Ma Kết lập luận.

Nghe có lý cả đám chạy thật nhanh về phòng thì thấy Sư Tử, Kim Ngưu và Xử Nữ ngồi bàn thân bên giường. Vừa thấy đám con trai, họ liền chạy ra và hỏi nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu.

“Không được, đề tớ đi tìm.” - Xử Nữ khóc lóc toan chạy ra thì bị Song Tử chặn lại:

“Tụi này đã tìm khắp nơi rồi, thật sự không thấy.”

Cả đám đang loay hoay lo lắng, không biết phải làm sao thì cánh cửa phòng bật mở ra. Nhân Mã mắt sáng bừng liền la lên khiến cả đám quay lại: - “Là... là... “



“Khi chết, tớ đã biết mình đã yêu cậu, Thần Nông... “ - Lời nói cuối cùng của Thiên Bình, và cô mỉm cười trong đau đớn của cái chết...

“Là..là... là anh hả?” - Giọng Nhân Mã chùn xuống khi thấy Bảo Bình bước vào. Một sự thất vọng tràn trề bao trùm lên căn phòng, ai cũng lo lắng cho cô bạn không biết đã đi đâu.

“Có chuyện gì sao?” - Bảo Bình nhìn cả bọn rồi lên tiếng hỏi.

Cả đám nhìn nhau rồi cùng ngược lên nhìn anh với vẻ lo lắng và khẽ thở dài.

“Giờ này còn ai nữa đâu? Sao các em không đi tìm bạn ấy? Trời mưa thế này dễ bị lạc lắm đấy.” - Bảo Bình không kìm được, quát lớn đám đàn em đang ngồi trước mặt mình khi nghe tin Thiên Bình đã mất tích.

Thần Nông buồn bã đáp: - “Tụi em để tìm kiếm xung quanh rồi, không thấy bạn ấy đâu cả.”

Bảo Bình chợt khựng lại như vừa nhớ ra được điều gì, sau đó la lên: - “À đúng rồi, trước khi qua đây, anh có thấy bóng dáng ai đang tiến về cầu thang nơi dẫn đến sân thượng. Nhưng vì tối quá nên anh không thấy, không biết có phải là... “ - Giọng anh từ từ nhỏ lại rồi im bật.

“Sân thượng?” - Cả bọn đồng thanh lên tiếng.

“Trên đây đóng cửa rồi, có thể là anh nhìn nhầm đó.” - Ma Kết ra vẻ am hiểu.

“Sân thượng... Thôi chết... !” - Thần Nông chợt suy nghĩ, mắt tròn to lên như vừa nhớ ra được điều gì rồi chạy toang ra bên ngoài khiến mọi người bất ngờ.

Cả bọn nháo nhào đuổi theo anh. Bảo Bình vừa chạy vừa hét lớn: - “Thần Nông, đứng lại, em làm gì vậy?”

Cả đám không ngừng chạy theo anh, miệng cứ la hét âm lên gọi tên anh. Nhưng do trời mưa quá to nên đã làm át đi mọi âm thanh hỗn tạp khiến chẳng ai biết được chuyện gì đã xảy ra ở bên ngoài. Thần Nông chạy lên cầu thang sân thượng, mồ hôi tràn trề đua nhau lăn dài trên gương mặt anh, miệng không ngừng lắp bắp trấn an mình: Không đâu, sẽ không có chuyện gì đâu.

Ma Kết đã sai, cánh cửa sân thượng đang mở toang hoang. Anh bước từng bước nhẹ xen chút run rẩy, mong cho mọi suy đoán của mình này giờ là sai.

Và rồi có một sự mừng nhẹ len lõi trong lòng anh này giờ vẫn thấp thỏm lo sợ. Trên sân thượng không hề có ai, chỉ thấy bóng dáng của một cô gái quen thuộc, cùng với một cây búa trong tay đang đứng ngay lan can và đưa mắt nhìn xuống bên dưới. Thần Nông chầm chậm bước lại, trời mưa hòa vào một thứ gì đó màu đỏ, nó cùng với nước mưa trôi đến chân anh. Mùi của mưa và đâu đó thoang thoảng mùi của sự chết chóc.

“Máu?” - Thần Nông cúi mặt xuống, neho mắt lại nhìn vũng nước màu đỏ ở dưới chân mình.

Như nghe được giọng nói của anh, Song Ngư ngược mặt lên, vẫn vẻ mặt đờm buồn, nhưng lần này trong con mắt cô có vẻ gì đó rất lo lắng. - “Thần Nông à, thảm họa đã trở về.”

Anh giật mình và ngược lên nhìn cô. Ý cô là sao? Thảm họa? Có nghĩa là hàng loạt những cái chết lại xảy ra? “Thảm họa Trường Ice” đã trở về?

“Cứu với... “ - Đột nhiên một giọng nói yếu ớt vang lên trong màn mưa. Thần Nông bước đi tìm kiếm giọng nói đó, nó phát ra từ phía lan can. Không, nó phát ra ở dưới lan can.

“Thiên... Bình?” - Anh cúi xuống nhìn cô. Thiên Bình gắng sức ngược mặt lên nhìn anh cầu cứu, tay thì đã bắt đầu sung đỏ lên vì cố gắng bám vào thành lan can, một bên gương mặt thì như đã không còn nhận ra, ướm đầm máu, nó nát tan trông thật khủng khiếp. Gió càng ngày càng mạnh hơn, thân thể của Thiên Bình sắp phải rơi tự do từ sân thượng xuống bên dưới nếu không nhờ sự cố gắng, sự mong muốn được tồn tại của cô.

“Thần Nông... cứu... “ - Giọng nói ngày một yếu ớt kia đã như đánh thức Thần Nông dậy. Lập tức anh đưa tay nắm lấy tay của Thiên Bình, miệng gặng hỏi:

“Thiên Bình, chuyện gì đã xảy ra? Là ai? Ai đã gây ra những chuyện này.”

Cố gắng giương cánh tay còn lại của mình lên để nắm chặt bàn tay đang cố gắng với xuống cô. Bàn tay sung đỏ kia do đã ướm nhẹ nước mưa, cùng với máu, nó khiến Thiên Bình đau đớn khi bị Thần Nông siết chặt, cô không thể nói, sức lực ngày càng yếu đi, mọi thứ đột nhiên chao đảo.

Thần Nông cố gắng giương tay của mình để nắm lấy cánh tay còn lại của cô, nhưng anh chợt khựng lại, miệng của Thiên Bình đang nói gì đó, đang nói tên một ai đó hoặc là cô đã biết một điều gì đó mà anh cũng rất muốn biết.

Không được, phải cố lên, thứ mày muốn biết rồi cũng sẽ được biết nếu như cứu được cô gái này. - Thần Nông lắc đầu, trầm nghĩ.

“Thiên Bình, cậu phải cố lên, mọi người sẽ đến đây thôi, chỉ có cậu biết được sự thật, cậu phải cố lên, tớ sẽ không bao giờ buông tay cậu ra đâu.” - Thần Nông hét lớn và đầu đó trong trái tim Thiên Bình khẽ đập mạnh.

Trong phút chốc cô đã biết mình yêu anh. Nhưng không thể được, cô không thể nói, bởi vì cô không muốn anh và các bạn phải lâm vào hoàn cảnh như cô. Sự thật này đã khiến cô rất đau lòng.

Bàn tay sung đỏ kia dần dần tụt khỏi tay Thần Nông một nửa khiến anh liền vô cùng lo sợ.

“Thiên Bình à! Cố lên, tớ không buông...” - Cái lắc đầu của Thiên Bình làm cắt ngang câu nói của anh.

Giọng nói yếu ớt của cô vang lên nhẹ nhàng nhưng đủ lọt vào tai anh: - “Cậu phải cố gắng chiến đấu để được tồn tại, lớp chúng ta đã rơi vào sự kiểm soát của một người, một tên gián điệp... Tớ sẽ luôn ở cạnh cậu...”

Trong phút chốc, Thiên Bình chợt khựng lại khi thấy bóng dáng của một cô gái lạ xuất hiện bên cạnh Thần Nông, cũng đang ngược xuống nhìn cô với gương mặt buồn bã. Và rồi Thiên Bình như hiểu chuyện, cô mỉm cười nhìn Song Ngư, cô đã biết cuộc đời của mình đến đây là kết thúc.

“Tại sao? Cô có thể cứu được họ mà, sao cô lại chấp nhận ra đi như thế trong khi mọi người vẫn chưa biết được là ai?” - Đột nhiên một giọng nói vang lên trong đầu của Thiên Bình. Mọi thứ trong mắt cô tối sầm lại, chỉ còn mình cô và Song Ngư.

Cô mỉm cười nhìn Song Ngư: - “Bởi vì tôi tin cậu ấy, nếu cậu ấy biết ngay bây giờ thì cũng sẽ như tôi thôi. Cậu ấy là một anh chàng thông minh và dũng cảm.”

Bàn tay của Thiên Bình tụt ra khỏi tay Thần Nông, nước mắt cô khẽ chảy dài trên đôi mắt còn lại, hòa quyện cùng nước mưa. Và trái tim cô ngừng đập, cơ thể không hồn của cô rơi xuống trong màn mưa. Cuộc đời của cô đã kết thúc.

Thần Nông như đứng hình, bàn tay anh buông thõng ra bên ngoài lan can, hơi ấm của Thiên Bình vẫn còn đâu đó trong lòng bàn tay anh. Anh đã có thể cứu được Cự Giải khi nghe được tiếng động kì lạ trong Thư Viện CẤM. Anh đã có thể cứu được Thiên Bình ngay lúc này, ngay cái lúc anh đã dường như nắm được cô trong tay. Nhưng tất cả như đã sụp đổ, anh khụy xuống, rốt cuộc anh cũng chẳng thể cứu được ai.

Nếu không vì Song Ngư ngăn cản anh bước đến Thư Viện CẤM, nếu không vì Song Ngư không giúp anh cứu lấy Thiên Bình thì mọi chuyện đâu xảy ra trong đau đớn thế này.

Rốt cuộc chính Song Ngư đã gây ra những chuyện này, chính tay cô ấy đã dựng nên câu chuyện của “Thảm họa Trường Ice”.



Ngay cái đêm hôm đó, một học sinh phát hiện ra xác của Thiên Bình nằm ở dưới sân trường, máu hòa cùng nước mưa lan ra khắp mọi nơi.

Và lúc đó, Song Ngư cũng đã biến mất...

“Chuyện gì vậy Thần Nông?” - Bảo Bình chống hai tay vào đầu gối, thờ hồng học, ngược mắt lên nhìn Thần Nông hỏi.

Tiếp đó là 6 đứa học sinh lớp đặc biệt theo sau, Xử Nữ không giấu nổi sự lo lắng, cô lao đến và nắm lấy cánh tay Thần Nông: - “Thiên Bình đâu rồi? Cậu ấy ở...” - Đột nhiên cô khựng lại, rụt tay của mình ra khỏi tay Thần Nông và giờ ra trước mặt, miệng lắp bắp: - “Đây là... Tại sao? Tại sao lại là máu?”

Thần Nông dường như không để ý gì đến xung quanh nữa, anh vẫn đứng bần thần ở ngay lan can, mắt nhìn về cái nơi mà vừa nãy anh đã cố gắng giúp Thiên Bình được tồn tại.

“Cậu mau nói đi, Thiên Bình đâu rồi?” - Như cảm thấy có chuyện chẳng lành, Kim Ngư bước đến và chột đứng khựng lại, máu ở dưới đất đã ướt đầm bàn chân cô. Vội lùi lại, Ngư Ngư hét lên: - “Sao lại nhiều máu thế này?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” - Ma Kết ngồi thụp xuống nhìn vũng máu rồi đẩy gọng kính, ngược lên nhìn Thần Nông hỏi.

“Cậu... đã giết Thiên Bình?” - Bảo Bình đứng sát vào lan can, cúi đầu xuống nhìn một xác chết ở bên dưới trong màn mưa.

“Chết tiệt, cậu muốn gì hả?” - Xử Nữ nhào đến, nắm cổ áo của Thần Nông và hỏi.

“Chúng ta phải mau đi thôi!” - Nhân mã chột lên tiếng sau khi 1 tay gọi điện cho thầy Bạch Dương nhưng thầy lại không nhắc máy, và 1 tay thì cố vỗ vai trấn an Sư tử làm cả bọn giật mình.

“Cậu điên à, tớ sẽ không bỏ Thiên Bình ở lại đâu.” - Xử Nữ bật khóc, ngã vào lòng Thần Nông.

Bảo Bình nhìn 7 đứa tụi nó rồi khẽ thở dài: - “Nhân mã nói đúng, đi thôi, nếu để ai đó biết được chúng ta có mặt ở đây thì sẽ rất phiền phức.”

Đêm hôm đó, cả đám con gái xách mền gối qua và ngủ cùng với tụi con trai. Mất đi một thành viên trong lớp đặc biệt khiến họ vô cùng lo lắng, bởi đã xảy ra hai cái chết kỳ lạ và nó hết như “Thảm họa Trường Ice” của 4 năm trước.

Mọi người tự hỏi: Người tiếp theo sẽ là ai?

Có lẽ người đau buồn nhất chính là Xử Nữ. Chỉ còn mình cô ở bên phòng con gái, ôm chiếc gối của Thiên Bình và khóc. Họ là đôi bạn thân thiết nhất, nhưng sao chuyện này lại xảy ra ở lớp đặc biệt chứ?

“Thiên Bình, lớp đặc biệt.” - Giọng thầy hiệu trưởng vang lên trong không khí náo nê của buổi sáng sớm hôm sau. Xử Nữ gào thét và chạy đến ôm bạn mình nhưng bị mọi người chặn lại.

“Chắc chắn thảm họa đó đã trở lại.”

“Nhỏ tiếng thôi!”

“Đừng nhiều chuyện, khôn hồn người tiếp theo là cậu bây giờ.”

Cả bảy đứa đều nghe được những lời xì xầm bàn tán không mấy tốt đẹp.

Còn một số học sinh khác thì vui mừng khi nhận được thông báo nghỉ 3 ngày để tiện cho việc điều tra của cảnh sát.

“Cái gì? Ba ngày nghỉ để ổn định tinh thần? Trường này điên rồi.” - Song Tử đảo tròn hai mắt và nói với vẻ chán nản.

Ai cũng mệt mỏi và chưa kịp hoàn hồn với những cái chết vừa qua cũng như chưa có lời giải đáp nào cho những chuyện bí ẩn ở đây nên việc cho học sinh nghỉ thì coi như là kế thưởng sách của nhà trường. Riêng Thần Nông thì vẻ mặt của anh rất bình tĩnh, gương mặt lạnh lùng nhìn ra cửa sổ, anh đã suy nghĩ hết đêm hôm qua và chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với chuyện này, nên chỉ cần thầy thông báo về phòng lập tức Thần Nông sẽ lên sân thượng, mặt đối mặt với Song Ngư cùng với bao nhiêu thắc mắc của anh.

Tiếng loa thông báo của trường vừa vang lên, các lớp bắt đầu về phòng mình. Lớp đặc biệt chào thầy Bạch Dương rồi cũng lần lượt xếp hàng và tiến thẳng về phòng. Riêng có Thần Nông thì len lén trốn khỏi hàng, vọt chạy thẳng về hướng sân thượng.

Và anh không ngờ đã có một người thấy anh.

Thần Nông chạy vội lên cầu thang như sợ ai bắt gặp. Cửa sân thượng vẫn mở toan, điều đó bây giờ không làm anh ngạc nhiên nữa. Lần đầu tiên Thần Nông lên sân thượng và cầu mong được gặp Song Ngư. Anh thật sự muốn biết hết tất cả mọi chuyện này, nên cho dù chị ta là ma đi chăng nữa, anh cũng không sợ.

Vừa bước đến cửa sân thượng, quả nhiên chị ta đã đứng đó.

Lần này như biết được Thần Nông sẽ đến tìm mình nên Song Ngư đã đứng quay về hướng anh, gương mặt lạnh tanh.

Vừa gặp cô, Thần Nông hơi rùng mình, tự hứa sẽ không sợ nhưng theo quán tính anh vẫn có cảm giác đó. Như nhớ ra được điều gì, Thần Nông vội liếc mắt xuống tay Song Ngư, nhưng chẳng thấy cô cầm cây búa như mọi lần.

Cô đứng trước mặt Thần Nông, ánh mắt như muốn nuốt chửng anh khiến anh càng bối rối thêm.

Lúc này mạnh mẽ lắm mà? Sao giờ... - Thần Nông cúi mặt xuống, nhắm mắt lại, lắc lắc đầu và trầm nghĩ.

Bất ngờ Song Ngư lên tiếng, đôi mắt sắc lạnh, giọng nói đanh lại khiến anh giật mình: - “Muốn gì?”

Chết thì chết. - Thần Nông nhủ thầm rồi tiến lại gần Song Ngư, nhìn thẳng vào mắt cô và nói: - “Tôi muốn biết sự thật.” - Mặc dù khá run nhưng trong câu nói của anh chả có một chút sợ sệt nào.

Song Ngư trợn mắt rồi cười phá lên một cái, anh vội bịt tai lại. Thật khổ cho anh khi phải chịu những âm thanh này tra tấn, quả thật còn ghê hơn là ngồi trong phòng tối và xem phim kinh dị một mình nữa.

Bỗng dưng cảm giác thấy không gian yên lặng lạ thường, hé mắt ra nhìn thì thấy Song Ngư ngồi ngay lan can từ hồi nào, cô đưa mắt nhìn về khoảng không phía trước và lên tiếng: - “Cô nữ sinh của bốn năm trước...”

“Thần Nông!” - Đột nhiên giọng nói của Xử Nữ vang lên làm cắt ngang câu chuyện của Song Ngư.

“Xử Nữ? Cậu lên đây làm gì?” - Thần Nông vừa hỏi cô, vừa quay về hướng Song Ngư để biết chắc chị ta không trốn nữa.

“Câu này tớ hỏi cậu mới đúng.” - Đôi mắt của Xử Nữ ánh lên sự bức tức và tò mò nhưng cũng toát lên vẻ đẹp thanh tú, có phần kiêu kỳ của cô.

Đang không biết phải giải thích thế nào thì bị Xử Nữ cướp lời: - “Chị ta đâu? Tôi muốn gặp chị ta ngay bây giờ.”



Song Ngư nhếch một bên lông mày lên và vụt biến mất ngay trước mắt Thần Nông, sau đó bóng dáng của cô lại hiện ra ngay sát mặt Xử Nữ, môi khẽ nhếch, cô bước thêm một bước và ghé vào tai Xử Nữ, nói như hết hơi:

“Tôi đây, muốn gì hả cô gái?”

Xử Nữ chột nổi da gà, đột nhiên có cái gì đó lạnh lạnh phả vào tai và cổ khiến cô rùng mình. Trong khi đó Thần Nông vẫn trợn mắt lên nhìn Song Ngư, miệng lắp ba lắp bắp không thể nói nên lời.

Thấy cử chỉ lạ lẫm của Thần Nông, Xử Nữ đưa chân, chạy đến. Và điều khiến anh không còn đứng vững được nữa đó là thân hình mảnh mai của cô hoa khôi cùng lớp lại đi xuyên qua người của tiền bối Song Ngư một cách nhẹ nhàng, cứ như là đi lướt qua một cơn gió hoặc là một màn sương.

“Nói đi, có phải chị ta đã giết chết Thiên Bình không? Cậu ấy đâu có tội lỗi gì đâu.” - Xử Nữ nắm chặt hai vai Thần Nông và gặng hỏi.

Anh lập tức lấy lại bình tĩnh, ý thức được việc mình đến đây làm gì liền quay qua phía Song Ngư và nói với Xử Nữ: - “Tớ cũng đang muốn biết đây!”

Song Ngư nhú mày nhìn Xử Nữ nãy giờ rồi chuyển hướng sang Thần Nông, cô lại biến mất và trong phút chốc lại xuất hiện ngay trước mặt anh khiến anh nhắm chặt mắt lại, chờ đợi một điều gì đó.

Cô thì thầm, phả cái hơi lạnh lẽo cô đơm vào tai Thần Nông: - “Chiều mai hẹn cậu ở đây nhé, cậu nhóc kỳ lạ!”

Thần Nông giật mình và mở bừng mắt ra, cứ như những chuyện nãy giờ xảy ra chỉ là một giấc mơ. Song Ngư biến mất, Xử Nữ cũng không thấy đâu nữa, anh chỉ thấy cánh cửa sân thượng mở toang ra, chắc hẳn Xử Nữ đã bỏ chạy lúc nào không hay.

“Chiều mai? Ngay sân thượng... ?”

“Thần Nông!” - Giọng của thầy Bạch Dương vang lên khi thấy anh trên hành lang toan bước về phòng. - “Em có thấy Xử Nữ đâu không?”

Anh quay đầu lại, đút hai tay vào túi và đáp nhanh gọn: - “Em không thấy.”

“Thầy vừa thấy em ấy từ cầu thang sân thượng chạy xuống, trông vẻ mặt rất sợ hãi.” - gương mặt thầy Bạch Dương nhăn lại, trán đổ đầy mồ hôi, đôi mắt hiện rõ sự lo lắng cho học sinh của mình.

“Sợ hãi ă?” - Anh to mắt nhìn thầy rồi cúi mặt xuống và nói khẽ: - “Không lẽ cô ấy đã thấy cái gì rồi?”

Nhưng với không gian yên ắng thế này thì làm sao mà thầy Bạch Dương không nghe cho được. Thầy nhú mày nhìn Thần Nông và vội hỏi: - “Thấy gì cơ?”

“Không có gì ạ. Em về phòng đây.”

“Khoan đã!” - Thần Nông toan bước về phòng thì bị thầy Bạch Dương kêu ngược lại. - “Về việc em đã thấy Song Ngư đấy... thật ra là...”

Thấy vẻ lúng túng của thầy Bạch Dương, Thần Nông suy nghĩ hồi lâu rồi cười xòa lên tiếng: - “Về chuyện gặp chị ấy ạ? Em chỉ đùa với mọi người cho vui thôi, thầy đừng bận tâm.”

Đây sẽ là bí mật của anh. Anh không muốn mọi người phải lo sợ về việc linh hồn của nữ sinh 4 năm trước vẫn còn ở đây, chỉ mình anh là đủ lắm rồi. Cự Giải lần Thiên Bình đã chết trước mặt anh, người tiếp theo có thể là anh, có thể là một trong số học sinh lớp đặc biệt, và có thể là người thầy chủ nhiệm mà anh luôn yêu quý này.

Và điều quan trọng hơn hết là người đã gây ra “Thảm họa Trường Ice” có phải là một hồn ma hay không.

“Thầy! Em muốn chuyển trường.” - Xử Nữ nắm chặt hai tay lại, đứng trước bàn làm việc ở phòng giáo viên của thầy Bạch Dương và nói khẽ.

Anh giật mình và ngược mặt lên nhìn Xử Nữ, gương mặt này... cứ chỉ lúc này... rất giống với Song Ngư...

“Thầy ơi...” - Xử Nữ đưa tay chạm vào vai Bạch Dương, bàn tay cô chột lạnh toát khiến anh rùng mình. - “Em muốn chuyển trường.”

Giọng nói dứt khoát của cô làm cho thầy Bạch Dương cảm thấy lo lắng vô cùng, nó cứ lạnh lạnh vang lên như đã tính toán từ trước, nói như một cái máy, và con mắt vô cùng trợn trắng vô cùng oan ức.

Máu từ cổ của Xử Nữ chảy rất nhiều...

Tại sao... rõ ràng là...

Sáng hôm sau, mọi người phát hiện ra xác chết của Xử Nữ ngay ở sân sau của trường, vết máu ở khắp mọi nơi. Từ nhà vệ sinh nữ, vết máu như bị lôi kéo ra đến sân sau và vài giọt máu xuất hiện từ sân sau cho đến phòng giáo viên và dừng lại ở ngay bàn của thầy Bạch Dương.

Và vì thế mà cảnh sát đến tra hỏi khẩu cung anh rất nhiều lần.

Nhưng một điều kỳ lạ, vô cùng khó hiểu, kết quả giám định cho thấy Xử Nữ đã bị một con dao cứa vào cổ, cánh tay phải bị đập nát, chết do mất máu quá nhiều, trên đầu còn dính vài miếng mảnh vỡ của gương ở trong nhà vệ sinh. Và thời gian cô chết là chiều hôm qua, là cái lúc mà cô vội vã bỏ chạy từ cầu thang

sân thượng xuống, là cái lúc Thần Nông và thầy Bạch Dương còn đang nói chuyện với nhau.

Một thành viên nữa lại ra đi. Cả lớp đặc biệt rơi vào trạng thái hoang mang và hỗn loạn, và lần này, thầy Bạch Dương lại sợ đến tái cả mặt.

Lúc đó anh đã thấy Xử Nữ, chắc chắn là không thể nhìn nhầm được. Vết cứa ở cổ, cánh tay phải bị dập nát. Cô bước đến và xin chuyển trường, sau đó lại quay đầu bước đi với gương mặt lạnh tanh. Vậy mà sáng nay đã thấy xác cô trong hình dạng như tối hôm đó.

Và thời gian cô trút hơi thở cuối cùng lại chính là chiều hôm qua.

Vậy rốt cuộc tối hôm đó người mà thầy Bạch Dương gặp là ai? Không lẽ là một xác chết biết đi?